

[Socialministeren.]

selv moralsk set, og højere kan man vel ikke naa.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet beklagede, at man i Landstinget ikke havde gjort noget ved Lovforslaget om forlænget Krisehjælp. Jeg beklagede det ogsaa, ikke nu, men den Gang, da man fra konservativ Side forlangte nedsat Udvalg. Ved Paasketid troede jeg, det var Meningen, at man vilde behandle dette Lovforslag, men efter alt, hvad der foreligger for mig, har der overhovedet ikke været afholdt noget som helst Udvalgs-møde i Landstinget, og da de to foreliggende Lovforslag hviler paa et til Dels andet Grundlag end det i Landstinget beroende Lovforslag, skal jeg hermed meddele den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at jeg i Dag ved en Skrivelse til Landstingets Formand har taget det Lovforslag, der ligger i Landstinget, tilbage.

Den ærede Ordfører for Venstre ventede som altid paa Handling i Stedet for Diskussion, skønt jeg vil være tilbøjelig til at hævde overfor den ærede Ordfører, at han ligesom vi andre er større Mester i Diskussion, end naar det drejer sig om Handling. Den ærede Ordfører begyndte med at stille Krav om en Klarlæggelse af Aarsagerne til den danske Arbejdsløshed, og jeg blev helt forskrækket, idet det ærede Medlems Indledning tydede paa, at det ærede Medlem ønskede nedsat en Kommission. Heldigvis viste det sig hurtigt, at det ikke var Formaalet, det var i Virkeligheden kun Formaalet i nogle Ord at kredse om det sædvanlige Problem indenfor Venstre om Tilpasning med en lille Tilsætning af det særlig i de sidste Dage aktuelle Spørgsmaal om Valutaforligets Forudsætninger.

Den ærede Ordfører for Venstre afsluttede dette lille Afsnit af sin Tale med et Angreb paa den højtærede Statsminister, et Angreb, der sluttede med, at enhver Fugl maa synge med sit Næb. Det tilkommer ikke min Ringhed at forsvare Statsministeren, og det er vel heller ikke nødvendigt. Jeg vil blot gøre den Bemærkning, at selv om man har et Næb, er det ikke altid nødvendigt at synge. Der er jo dem, der misbruger deres Næb eller kun kan bruge det til at raabe eller skrike med, og der er endelig ogsaa dem, der overhovedet kan tie stille, naar der ikke er nogen Grund til at synge, og i denne Forbindelse, hvor det drejer sig om Hjælp til arbejdsløse, er der ingen Grund til at bruge selv et saa vel-dannet Næb som den ærede Ordførers til

at synge om Valutaforlig og Tilpasning. Jeg skal derfor lade alt dette ligge, saa meget mere som den ærede Ordfører i øvrigt var, skal man sige, nogenlunde fredelig stemt. Jeg er jo ikke stærkt vant, naar det drejer sig om Arbejdsløsheden, saa jeg synes, den ærede Ordfører gjorde Indtryk af at være ualmindelig venlig.

Den første Indvending, den ærede Ordfører for Venstre gjorde, hvad Detaillerne angaar, berørte § 3 i Lovforslaget om forlænget vedtægtsmæssig Hjælp, idet den ærede Ordfører, saa vidt jeg forstod ham, protesterede imod, at man opfattede en Henvisning til Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. som en Henvisning til det Lovforslag om disse Ting, der er vedtaget af det høje Folketing, altsaa mit Lovforslag. Jeg maa sige dertil, at § 3, som den er skrevet, naturligvis henviser til den til enhver Tid gældende Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, men som Forholdene ligger for Tiden, er jeg naturligvis gaaet ud fra, at det som Baggrund for denne Lovgivning vilde være muligt at naa til Enighed om det foreliggende Lovforslag om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring med tilhørende Krisekasser, vel ikke om dets Ordlyd, men altsaa til Enighed om dette Lovforslag, og i saa Fald vil *det* til den Tid blive Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Krisekasser sagde den ærede Ordfører videre, at jeg vidste godt, at dette Lovforslag kunde vi ikke faa gennemført, som jeg havde fremsat det, der maatte kræves øget Offervillie ogsaa fra de forsikredes Side, hvis man skulde faa oprettet Krisekasser. Jeg forstaaer ikke, at en Mand, der er i den Grad socialpolitisk vidende og interesseret som den ærede Ordfører Hr. Krag, i 1932 ræsonnerer paa dette Omraade nøjagtig ligesom i 1929 og 1927, tilsyneladende ganske uden Hensyn til, hvorledes Forholdene i øvrigt er og har været paa Arbejdsmarkedet. Hvad man kunde forlange i 1927, ogsaa i 1929, hvor Arbejdsløsheden var meget ringere end nu, kan man selvfølgelig ikke forlange nu overfor Arbejdere, der har baaret en kronisk Arbejdsløshed af den Varighed, der nu er Tale om, og hvor Arbejdsløsheden i øvrigt er 2—3 Gange saa stor, som vi har kendt den før. Det er klart, at der maa være en meget snæver Grænse for, hvad man kan lægge over paa Arbejderne af Kontingent.

Dette Spørgsmaal om Krisekasser er for mig ikke et partipolitisk Spørgsmaal, det